

Sygn. akt II AKa 141/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Piotr Schab – spr.

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SO (del.) – Przemysław Filipkowski

Protokolant: sekr. sąd. – Sylwester Leńczuk

Przy udziale Prokuratora - Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2020 r. sprawy

A. B. (1) ur. (...) w K.,

syna J. i J. z d. G.,

oskarżonego o czyn z art. 13 par. 1 kk w zw. z art. 148 par. 2 pkt 2 kk w zb. z art. 156 par. 1 pkt 2 kk w zb. z art. 13 par. 1 kk w zw. z art. 280 par. 2 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt V K 174/19

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 600 (sześciuset) złotych powiększoną o stawkę 23% podatku od towarów i usług z tytułu pełnienia obowiązków obrońcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zwalnia oskarżonego A. B. (1) od kosztów postępowania odwoławczego, wydatki tego postępowania przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 141/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 18 marca 2020 roku, sygn. akt V K 174/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</u>
--

spójne, logiczne i korespondują z nagraniem z monitoringu Dworca (...) W. W., na którym nie został zarejestrowany nóż, którym rzekomo miał posługiwać się oskarżony;

3. obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych i ocenie materiału dowodowego istotnego dowodu w postaci opinii sądowno-lekarskiej biegłego doktora nauk medycznych K. L. (1), który stwierdził, iż obrażenia, których doznał pokrzywdzony, nie narażały go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i nie wyczerpywały skutków określonych w art. 156 § 1 k.k., a w konsekwencji oparcie ustaleń faktycznych zakresie charakteru urazów doznanych przez pokrzywdzonego jedynie na części materiału dowodowego;

4. obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 201 k.p.k. poprzez bezpodstawne nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrony o dopuszczenie dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłego doktora nauk medycznych K. L. (1) w sytuacji, gdy istnieje rzeczywista i istotna sprzeczność między opiniami biegłego K. L. (1), który stwierdził, iż obrażenia, których doznał pokrzywdzony wyczerpują skutki określone w art. 157 § 1 k.k., oraz biegłego A. Z. (1), który stwierdził, iż obrażenia, których doznał pokrzywdzony wyczerpują skutki określone w art. 156 § 1 pkt 2 k.k.;

5. obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny pisemnej opinii sądowo-lekarskiej oraz ustnej opinii uzupełniającej biegłego A. Z. (1) i uznaniu ich za pełne i jasne, choć są one w swej istocie całkowicie sprzeczne z opinią biegłego doktora nauk medycznych K. L. (1);

6. wynikający z ww. obrazy przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony ugodził pokrzywdzonego nożem w szyję i działał z zamiarem pozbawienia go życia, co doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego, podczas gdy brak jest dowodów świadczących o tym, iż oskarżony ugodził pokrzywdzonego nożem i działał z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym pozbawienia go życia, zaś jak wynika z wyjaśnień oskarżonego i nagrania z monitoringu Dworca (...) W. W. miał miejsce nieszczęśliwy wypadek, gdy pomiędzy kompletnie pijanym pokrzywdzonym i oskarżonym doszło do szamotaniny, w czasie której pokrzywdzony spadł z ławki, w wyniku czego doznał urazu szyi, który najprawdopodobniej spowodował wystający metalowy element ławki bądź też ostry przedmiot znajdujący się na peronie;

7. wynikający z ww. obrazy przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony umyślnie wywołał chorobę realnie zagrażającą życiu

pokrzywdzonego, co doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego, podczas gdy brak jest dowodów świadczących o tym, iż oskarżony umyślnie doprowadził do ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k., zaś jak wynika z wyjaśnień oskarżonego i nagrania z monitoringu Dworca (...) W. W. miał miejsce nieszczęśliwy wypadek, gdy pomiędzy kompletnie pijanym pokrzywdzonym i oskarżonym doszło do szamotaniny, w czasie której pokrzywdzony spadł z ławki, w wyniku czego doznał, bez jakiegokolwiek zamiaru po stronie oskarżonego, urazu stanowiącego tzw. średni uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.;

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu stopnia krzywdy pokrzywdzonego, za którą odpowiedzialność przypisać można oskarżonemu, co skutkowało orzeczeniem wobec oskarżonego A. B. (1) obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, a zatem kwoty nieodpowiedniej w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

Zarzuty i wnioski apelacji nie zasługują na uwzględnienie. Sąd I instancji właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe dochowując wymogów przewidzianych w przepisach art. 7 i 410 k.p.k.

Jako zupełnie bezzasadne ocenić należy zarzuty dowolności oceny zeznań zarówno pokrzywdzonego jak i oskarżonego.

W pierwszej kolejności, Sąd Okręgowy poddając analizie wyjaśnienia A. B. oraz zeznania M. K. bardzo szczegółowo i trafnie zestawił te relacje z zeznaniami świadków S. W., P. K. i W. W. oraz zapisami monitoringu i protokołami okazania wizerunku i osoby. Bezsporny jest zatem fakt przebywania w dniu zdarzenia oskarżonego na Dworcu W. oraz nawiązania rozmowy z pokrzywdzonym a następnie kontynuowania jej na jednym peronów.

Wbrew zarzutom obrońcy, Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się rażących wewnętrznych sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonego opisującego przebieg samego zdarzenia, skutkujących dyskwalifikacją ich wartości jako materiału dowodowego, dzielając jednocześnie w całości ocenę dokonaną w tym zakresie przez Sąd Okręgowy. Powyższe wnioski nie ulegają zakwestionowaniu mimo wskazywania przez obrońcę na rozbieżności w relacji pokrzywdzonego, w zakresie posługiwania się przez oskarżonego nożem. Zarejestrowana na zapisach monitoringu dynamika zdarzenia, jego niespodziewany i gwałtowny charakter, przy uwzględnieniu znacznego stopnia upojenia alkoholowego pokrzywdzonego jak też oskarżonego, niewątpliwie miał wpływ na precyzyjne postrzeganie i zapamiętanie przez M. K. poszczególnych etapów zdarzenia. Świadczyć o tym może także brak zarejestrowania w pamięci przez obu uczestników zdarzenia konkretnej przyczyny ataku ze strony A. B.. O prawdziwości zeznań pokrzywdzonego w zakresie

użycia przez oskarżonego noża, poza sprecyzowaniem tej okoliczności na rozprawie, świadczy także zapis nagrania rozmowy świadka R. A. zgłaszającej telefonicznie zdarzenie na numer alarmowy, gdzie podczas rozmowy z operatorem świadek, przekazywała uzyskane od pokrzywdzonego informacje o zdarzeniu, w tym o „poderżnięciu” mu nożem gardła. Taką relację przekazała także świadkowi T. D., który jako pierwszy udzielił pokrzywdzonemu pomocy. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, M. K. mimo niespodziewanego i niewątpliwie traumatycznego stanu, w jakim się znajdował, zagrażającego jego życiu, zarejestrował moment a także narzędzie, którym został zaatakowany. Brak precyzji w zakresie wyglądu tego noża, może wynikać ze wskazywanej wyżej dynamiki zdarzenia i braku możliwości przyjrzenia się narzędziu ataku – oskarżony nie groził bowiem pokrzywdzonemu nożem, ale przeszedł od razu do ataku i zadania ciosu, na co wskazuje wprost analiza zapisu monitoringu. Z materiału dowodowego nie wynika także, by oskarżony wówczas nosił nóż w ręce, ale miał go schowanego pod ubraniem. Niepamięć świadka w zakresie braku szczegółów wyglądu narzędzia ataku, świadczyć o jego prawdomówności i braku skłonności do konfabulacji. Ustaleniom Sądu Okręgowego w tym zakresie nie przeczy brak zarejestrowania narzędzia ataku na monitoringu. Oddalenie miejsca zdarzenia od kamery monitoringu rejestrującej zdarzenie, jak też pozostawanie w momencie ataku poza zasięgiem innych bliższych kamer, a tym samym brak możliwości ustalenia precyzyjnie szczególnych sekwencji

zdarzenia na nagraniu, nie może prowadzić, wbrew oczekiwaniom obrońcy, do niemożności uczynienia w tym zakresie jakichkolwiek prawidłowych ustaleń na podstawie innych dowodów. Sąd meriti słusznie także zestawiał powyższe okoliczności z faktem odnotowania następnego dnia, zdarzenia posiadania przez oskarżonego w miejscu publicznym noża i prezentowania go podczas rozmowy z D. S., co znajdowało odzwierciedlenie w zeznaniach A. I. i M. P. (1).

Brak jest również podstaw, aby zakwestionować ustalenia Sądu meriti w zakresie działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia M. K.. Zawarta w apelacji konstrukcja zarzutu błędnych ustaleń faktycznych wykazuje, że jest on odzwierciedleniem wyżej omówionych zarzutów naruszenia procedury, które zmierzają do wykazania nietrafności stanowiska sądu okręgowego o działaniu oskarżonego z zamiarem przewidzianym w art. 148 § 1 k.k. Rozważania Sądu Okręgowego są jednak w tym zakresie logiczne, przekonujące i mają pełne oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy. Trafna jest konstatacja Sądu Okręgowego, który biorąc pod uwagę sposób działania oskarżonego, użycie ostrego narzędzia, umiejscowienie obrażeń w newralgicznych z punktu zachowania funkcji życiowych miejscach, ocenił, że nie może budzić wątpliwości, iż w chwili czynu A. B. dążył do śmierci pokrzywdzonego. W tym zakresie zasadnie zwrócono również uwagę, że oskarżony oddalił się z miejsca zdarzenia pozostawiając pokrzywdzonego bez udzielenia mu

jakiegokolwiek pomocy. Wskazane przez Sąd meriti dowody i okoliczności świadczą zatem w sposób jednoznaczny, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia.

Nie znajdują przy tym żadnego uzasadnienia w materiale dowodowym, jako czysto polemiczne, twierdzenia obrońcy wskazujące w tym zakresie na nieszczęśliwy wypadek spowodowany upadkiem z ławki i zahaczeniem o ostry fragment ławki, bądź upadek na ostry przedmiot leżący na peronie.

Wykluczając w tym zakresie obie domniemane przyczyny urazu szyi, oprzeć się należy na zapisie monitoringu, który w najmniejszym stopniu nie potwierdza takiej wersji zdarzenia. Jego analiza prowadzi do jednoznacznego wniosku, że pokrzywdzony upadł z ławki na plecy, nie istniało zatem niebezpieczeństwo zahaczenia szyją o ławkę. Żaden z dowodów nie wskazuje nadto, by w chwili upadku na peronie znajdował się jakiegokolwiek przedmiot mogący potencjalnie uszkodzić tętnicę twarzową, znajdującą się z przodu, czyli w momencie upadku – na górze. Żaden ze świadków biorących udział w czynnościach ratujących życie pokrzywdzonego nie wspomina, żeby był tam taki przedmiot.

Niezasadny jest także zarzut obrońcy zmierzający do negacji ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i jednocześnie odnośnienie go do uchybienia przepisom proceduralnym w zakresie rodzaju i mechanizmu powstania obrażeń u pokrzywdzonego, poprzez oparcie

się wyłącznie na opinii biegłego A. Z.
z pominięciem opinii biegłego K. L..

Uwzględnienie wniosku zawartego w apelacji i dopuszczenie dowodu z ustnej opinii biegłego K. L. w toku rozprawy odwoławczej nie wyeliminowało sprzeczności zawartych w opinii tego biegłego w zakresie oceny charakteru doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń, stąd jako niepełna i wewnętrznie sprzeczna, nie spełnia ona wymagań określonych w art. 201 k.p.k. a contrario. Podtrzymywanie przez tego biegłego wniosków zawartych w opinii z dnia 26 lutego 2019 r. zaprzeczających wystąpieniu u pokrzywdzonego skutków określonych w art. 156 § 1 k.k. jest sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. O ile jednak pierwotne wnioski biegłego w tym zakresie wynikać mogą z faktu wydania opinii na początkowym etapie postępowania tj. na podstawie dokumentacji zgromadzonej do dnia 26 lutego 2019 r. a zatem na podstawie niepełnego materiału dowodowego, to pominięcie podczas ustnego opiniowania pozostałych dowodów, w tym zeznań świadków M. P. (2), S. P. i M. B., z relacji których wynika wniosek o bezpośrednim zagrożeniu życia M. K., czy dokumentacji fotograficznej, nie znajduje żadnego uzasadnienia. Jako całkowicie sprzeczny z tak ukształtowanym materiałem dowodowym ocenić należy wniosek biegłego w zakresie niewstąpienia u pokrzywdzonego wstrząsu krwotocznego, czy oceny uszkodzenia tętnicy twarzowej jako niezagrażającej życiu. Także stwierdzenie, że przy jednoczesnym uciskaniu rany, pokrzywdzony mógłby „począkać nawet kilka chwil do udzielenia pomocy medycznej”, w kontekście całej sytuacji w jaki

doszło do zdarzenia, razi brakiem zgodności z zasadami logicznego rozumowania.

W tej sytuacji zarzut obrońcy w zakresie sprzeczności wniosków między obiema opiniami biegłych jako dyskredytujący opinię biegłego A. Z. jest niezasadny. Wywody obrońcy mają charakter wyłącznie polemiczny i w uzasadnieniu apelacji nie wskazano żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów podważających dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę opinii biegłego Z.. Skoro więc nie zostało wykazane, że Sąd ten przy ocenie tego dowodu dopuścił się błędu natury faktycznej lub logicznej, jak również, że ocena ta nie respektuje wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, to zdaniem Sądu odwoławczego brak jest podstaw do jej zakwestionowania.

Podkreślić należy, że obrońca nie sformułował żadnego kategorycznego stwierdzenia o jakichkolwiek wadach opinii biegłego A. Z. w postaci choćby niejasności i niepełności opinii, o których mowa w art. 201 k.p.k. Istotnym jest, że biegły A. Z. dysponował całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a sporządzona przez niego opinia nie jest dotknięta żadnymi błędami, została sporządzona w sposób rzetelny, jest pełna, jasna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy.

Analiza stanowiska obrońcy uzasadnia pogląd, że podstawę podważania wartości tego dowodu stanowi wyłącznie okoliczność, że wnioski wyciągane przez tego biegłego są dla oskarżonego

niekorzystne. W konsekwencji, argumentacja Sądu Okręgowego także w tym zakresie, jako rzeczowa, spójna i logiczna korzysta z ochrony art. 7 k.p.k.

Nieskuteczne było również zakwestionowanie przez obrońcę oskarżonego orzeczenia w zakresie zadośćuczynienia na rzecz M. K. w kwocie 20.000zł, zwłaszcza w sytuacji, gdy pokrzywdzony złożył wniosek o orzeczenie na jego rzecz odszkodowania. Wskazać przy tym należy na słuszność i prawidłowość rozważań Sądu Okręgowego, który uznał za zasadne orzeczenie zadośćuczynienia jako pieniężny ekwiwalent rekompensujący pokrzywdzonemu doznaną krzywdę. Celem bowiem postępowania karnego nie jest realizacja roszczeń wynikających z przestępstwa (będąca domeną prawa cywilnego), a ukształtowanie kary i innych konsekwencji prawnych czynu, aby z jednej strony stanowiły skuteczną i adekwatną represję wobec sprawców przestępstwa, a z drugiej uwzględniały prawnie chronione interesy pokrzywdzonego. Uznać należy, że powyższe cele postępowania karnego zostały w pełni zrealizowane. Wbrew twierdzeniom obrońcy, wysokość zasądzzonego przez Sąd Okręgowy zadośćuczynienia nie jawi się jako wygórowana, biorąc pod uwagę cierpienia związane z odniesionymi przez pokrzywdzonego obrażeniami ciała. Podważanie przez obrońcę wysokości orzeczonego zadośćuczynienia, przy jednoczesnym powoływaniu się w zasadniczej części tej argumentacji na tragiczny wypadek i brak umyślności po stronie oskarżonego w realiach sprawy niniejszej budzi sprzeciw. Dodać także należy, że w obecnym stanie

prawnym zarówno odszkodowanie jak i zadośćuczynienie orzekane na podstawie art. 46 § 1 k.k. straciło swój charakter penalny, a stało się środkiem kompensacyjnym, co chybionym czyniło także odwoływanie się przez skarżącego do pojednania między oskarżonym a pokrzywdzonym.

Zastrzeżeń nie budzi też orzeczonej wobec oskarżonego kara. Orzekając w tym przedmiocie, Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, w tym właściwości i warunki osobiste oskarżonego, stopień winy oskarżonego, charakter popełnionego czynu i jego skutki. W ocenie Sądu odwoławczego wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji kara 11 lat pozbawienia wolności jest adekwatna. Ustalenia sądu okręgowego w tym zakresie są prawidłowe, a wymiar kary odpowiedni do jego zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Słusznie wskazał Sąd Okręgowy szereg okoliczności obciążających oskarżonego takich jak uprzednia karalność, działanie w wyniku zamiaru bezpośredniego, działanie z niskich pobudek i motywacja oskarżonego, rodzaj skutków dla zdrowia pokrzywdzonego wywołanych przestępstwem. Prawidłowo ocenił też stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, oraz właściwie rozważył kwestię jego zawinienia. Sąd odwoławczy podziela tę ocenę. Kara 11 lat pozbawienia wolności uwzględnia wskazane wyżej okoliczności. Jest ona współmierna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu sprawcy. Spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna osiągnąć w stosunku

<p>do oskarżonego. Uwzględnia także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, zakwalifikowanie czynu oskarżonego A. B. (1) z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 3 k.k. i wymierzenie mu kary jak najłagodniejszej oraz orzeczenie wobec oskarżonego A. B. (1) obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego M. K. (1) kwoty 500 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.</p>	<p># zasadne # częściowo zasadne # niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego jest sprzeczny z materiałem dowodowym i nie zasługuje na uwzględnienie. Wina oskarżonego w zakresie czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. została mu w pełni udowodniona, co wykazują trafne argumenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku, stąd brak jest podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej czynu.</p> <p>Także wysokość zadośćuczynienia została ustalona prawidłowo, przy uwzględnieniu art. 445 §1 k.c., albowiem w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia na skutek czynu niedozwolonego sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią</p>		

sumę tytułem zadośćuczynienia
pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zaskarżony wyrok należy
uwzględnić dyrektywy sądowego
wymiaru kary oraz ocenę
stopnia społecznej karygodności
dowodzonego oskarżonemu
przestępstwa, a w dalszej kolejności
uwzględnić cele zapobiegawcze
i wychowawcze oraz wszystkie
elementy art. 53 § 2 kk. Niezasadny
charakter zarzutów apelacji obrońcy
w powiązaniu z brakiem podstaw
z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.
nie mógł doprowadzić do wzruszenia
zaskarżonego wyroku.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w całej rozsądnosci.	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Powodami utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku jest bezzasadność zarzutów i wniosków apelacji obrońcy oraz brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu przez sąd odwoławczy.	

<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. <i>Koszty Procesu</i>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2; 3	<p>Orzeczenie w przedmiocie wynagrodzenia za obronę z urzędu zapadło zgodnie z przepisem par. 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. 2019.18).</p> <p>Orzeczenie w kwestii kosztów postępowania odwoławczego wydano na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną i finansową oskarżonego oraz rodzaj orzeczonej kary, uznając, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.</p>

7. <i>PODPIS</i>
<i>Piotr Schab</i>
<i>Przemysław Filipkowski Rafał Kaniok</i>

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. B. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 18 marca

ustalenie, którego dotyczy apelacja	2020 r., sygn. akt V K 174/19		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana